

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

«Ні, це просто неможливо!» — відповіла мама семирічної Оленки на питання, чи можна поєднати роботу і виховання дитини. — «Або кар'єра, або дитина! Чимось обов'язково доведеться жертвувати!».

«А як же ми виховували дітей? Як я твою маму ростила? — У розмову втрутилася бабуся Оленкиної мами. — І працювали, і дітей виховували. І ніяких няньок, ніяких бабусь. Дитячий садочок і школа — ось і все. І нічого — вирости нормальними людьми!..».

Щось змінюється у нашому житті. Сьогодні всі батьки дуже хочуть, щоб діти вирости яскравими, творчими, вміли приймати самостійні рішення, не відступали перед труднощами. Водночас, нас так само турбує безпека, комфорт, душевний спокій наших дітей.

І ми самі бажаємо не просто «ходити на роботу», але ми мріємо «робити кар'єру», тобто розвивати свою

справу, бути залученими, затребуваними, творчими, успішними!

Так, тепер усе інакше. Сучасні батьки — за вільний розвиток особистості. І своєї, і дитячої. Вони хочуть, щоб діти жили, спираючись на власні уявлення, і більш уважно дослухатися до бажань самої дитини.

Батьки іноді навіть бояться, що можуть зашкодити розвитку своїх дітей, тому прагнуть не нав'язувати їм свої бажання і вимоги, але, водночас, дуже хочуть, щоб ці їх бажання здійснювалися, а вимоги виконувалися. От і здається іноді, що для того, щоб дитина різнобічно розвивалася як особистість і, разом із тим, відповідала батьківським уявленням, потрібно, щоб мама й тато були постійно поруч.

Батьки тепер намагаються дуже уважно вибирати для своїх дітей няню, садочок, школу та врахувати все — і рівень освіти, і якість виховання, і емоційний комфорт малюка. Сучасні батьки дуже хочуть, щоб усе те, що вони дають своїй дитині, було їй на користь. І щоб час ще лишався на їхні власні потреби!

У тому, що батьки шукають кращі варіанти розвитку і виховання своїх дітей, нічого нового, звісно, немає. Нове полягає у тому, що батьки зараз багато цікавляться педагогікою та психологією і іноді бояться неправильного вибору шляху допомоги розвитку своєї дитини. Це стосується не тільки вибору няні, вихователів і вчителів, але й їх власного, батьківського, «неправильного» методу виховання або впливу.

Батьки побоюються, що щось «неправильне» відбудеться у вихованні дитини. Особливо це стосується тих моментів, коли їх немає вдома, і вони не знають, як малюк проводить свій день. Багато сучасних мам і навіть татусів відчувають себе трохи винними, коли залишають дитину вдома чи у садочку.

Дорослим важко! Вони не завжди впевнені, що зможуть добре виховати дітей, якщо багато працюватимуть. Але ж мамам і татусям треба працювати і для того, щоб покращити добробут родини, і задля самореалізації! Що ж робити?

Чи можна гарантувати своїй дитині гармонійний розвиток, коли тебе цілий день немає вдома? Як перебороти почуття провини перед дитиною і не стати жертвою її примх? Чи може той, хто повністю зайнятий кар'єрою, бути ДОСТАТНЬО ХОРОШИМ татом чи ДОСТАТНЬО ХОРОШОЮ мамою?

Існує багато питань, які варто обговорити дорослим, коли вони все ж таки вірять у те, що робота і виховання дітей — цілком сумісні. Тим дорослим, які сподіваються, що, підростаючи, діти пишатимуться своїми творчими, активними та діловими батьками, а не триматимуть образи за самотність і байдужість.

Спробуймо розібратися у складній проблемі «діти чи робота?» і відповісти на питання, що хвилюють мам і татусів, які не можуть цілий день бути вдома зі своєю дитиною!

«ДІТИ»
ЧИ
«РОБОТА»?!

МІФИ ПРО НЕСУМІСНІСТЬ

У житті дорослих людей є безліч «міфів» — звичних, майже всіма прийнятих уявлень. Ці міфи живучі, хоча майже всі дорослі так чи інакше намагаються їх спростувати. Наприклад, міф про те, що головним у житті чоловіка МАЄ БУТИ його робота. Або що жінка ПОВИННА жертвувати всім заради виховання дитини.

Ці міфи, по-перше, суттєво ускладнюють життя дорослих людей (просто тому, що не відповідають реальності: чоловіки часто люблять родину, дітей і свій дім не менше роботи, а жінки прагнуть самореалізації і гідних заробітків з такою ж повною віддачою, як і спілкування зі своєю дитиною).

А, по-друге, ці міфи просто обмежують особистість мами чи тата, змушуючи їх оцінювати свої дії, спираючись не на власні уявлення і принципи, а на певні негласно «прийняті» норми.